

Maszyny**Przełożył Leszek Engelking**

Maszynom drukarskim rozpadają się wnętrzności
 dęby się wyginają – tyle śniegu napadało
 idziesz pośród tych ruin natury
 idziesz w tym marazmie epoki maszyn elektrycznych

I

swobodnie potrząsasz swym naturalnym wdziękiem
 w lekkim powiewie zniszczenia

Milczysz za partnerów masz słowa

Jedyna

pięknem farby drukarskiej naznaczona
 i znakiem – to sowa
 Unosisz te dęby wygięte

Prostujesz

A dni płyną w poszarpanym szablonie życia
 Ciągłe samotni

pełni spokojnej wściekłości

niewierzący że wybulgocze

ta lawa naszych parszywych wnętrzności

zakłeta w szurzących norach dyszy

Nagle unosi się korona drzewa

śnieg opada zepchnięty ciężarem

którego nie da się nazwać

zdechły wszystkie możliwości

Tylko maszyny huczą w chwiejnym rytmie produkcji

nowych sytuacji

nowych miłości

nowych doświadczeń

Tylko maszyny huczą w chwiejnym rytmie ciągle nowych błędów

Aż do fali wściekłości nie do opanowania

Idzie od lady do lady
drogą którą jej narysowano
zbieracz petów gapi się w milczeniu
ust nie otwiera
głupieje kiedy myśli
i spojrzenie odwraca się gdzieś obok
to dyszące ciepło umyka ruchem łasicy
tylko cichy las smutku zostaje
w górach które skazały się na wybetonowanie
wybudujemy schody ruchome
zmęczeni życiem
Bolą nas nogi a Boga nie widać
odłamki jego snów wychodzą jako obrazki do kolorowania

Jak to widzisz ty Jirko
kiedy ciemność gęstnieje nad klubem
starasz się być wesoty
deszcz pada w smutku
głos się rozlewa i piwo
Z chmurną twarzą
znikła gdzieś w mroku
jak zawsze gdy ją dostrzegę
Smutna i piękna niby skarby świata całego
więc nigdy się do niej nie odezwę
budzi wielki lęk
do tojadu wilczomoru
też nie mówię
A z ciemności ozwał się słaby dźwięk
Może szloch
Może śmiech

Ten cień tam za mną to tylko cykuta
gdy okręt płynie tak szkielet skrzypi
Ten cień tam za mną to tylko stan inny
to dziwne chwile kolejnego jutra

Dziwne maszyny ludzkiego języka
narządy mowy zamętu i samoobrony
nagle zaskrzypią i ucichną
Tylko ciemność i smutek

wrzesień

jakby to był ich miesiąc
pędzący ku październikowi
ostatniej eksplozji
kiedy ciemna twarz ze smutku
przebija się do śmiechu

A potem już tylko chłód listopada
zostawić siebie
i każdy sam
w ludzkim zamęcie
albo zwycięży albo będzie
zwyciężony

Niech więc zimowe zabrzmiał pienia
dla wszystkich którzy przez to przeszli którzy

chcą wziąć głęboki oddech
odegnąć tylko ciężar przygnębienia
Tonem do przodu i tonem w tył potem
od tego padłby nawet pomiot szurzy
tylko że nie ma drogi z powrotem
skoro pozwoliliśmy
zdechnąć maszynom drukarskim
a na poboczach już nie rośnie nic
jest tylko ziemia mokra od wspomnienia

więc zakrzyknęliśmy sobie
tylko wieczorem
tylko tak
brzmi to jak jakaś pościelowa
ale we wszystkim czyha rak
na zgniłe resztki wspomnień
ma powiew co już dawno zwietrzał
ale we wszystkim siano ożywa
trawę co czeka na koszenie
tylko wejść
co się tym zaczyna
i nad czym chcemy wpaść w zdumienie?

František Kowolowski, objekt *Hlava* (obíekt *Głowa*)